

Autorka se ve své práci rozhodla prozkoumat fenomén fotografické vizuality milostné řeči. Tuto fotografickou vizualitu však nezkoumá ve smyslu textové reprodukce fotografie, ale analyzuje i různé způsoby fotografických postupů vyprávění (pohled, tvář, gesta). Práce tak v podstatě analyzuje dva problémy – milostný diskurz a vizuální (fotografické) vyprávění, textualitu fotografie. Teoretickým východiskem a inspirací jsou především texty Rolanda Barthesa a texty k teorii fotografie. Zmíněné principy demonstruje a analyzuje autorka především na textech Bohumila Hrabala (*Vita Nuova*), Jakuba Demla (korespondence s Otokarem Březinou) a Ludvíka Vaculíka (*Český snář*), ale v pozadí textu je patrná detailní znalost mnohem širšího kontextu, především středoevropské literatury (Kafka, Bachmannová), k němuž autorka funkčně odkazuje.

Práce Barbory Chybové je svým zaměřením i zpracováním nejen originální, ale i podnětná. A to jak co se týče teoretických a metodologických východisek, tak kombinací zvolených témat a konkrétních interpretací dílčích textů. Autorka prostřednictvím zdánlivě nesouvisajících textů ukazuje stěžejní rysy „milostného diskursu“, přičemž každý ze zvolených textů vyjevuje jiný aspekt milostného vyprávění, milostného jazyka. Literární, barthesovské milostné diskursy nechává autorka prostoupit teologickými a filosofickými perspektivami (láska jako *agapé*, láska jako *filia*, Platonův *erós*, mystická láska), díky čemuž její úvahy míří k bytostné povaze *milosti* a *milostnosti* jako takové.

Skvělé podněty přináší tato diplomová práce vzhledem k propojení média fotografie a textu – ve smyslu vizuality (fotografičnosti) textu i, a to především, při zkoumání textuality fotografie. Autorka zkoumá vztah těchto dvou médií z různých perspektiv a odhaluje souvislost různých podob „fotografičnosti“ (narativních, motivických, ilustrativních,...) a milostného diskursu. Přičemž dílčí interpretace, samy o sobě velmi precizní, pozorné a citlivé, konkrétního „fotografického“ materiálu poskytují prostor pro zobecňující a teoretizující závěry.

Podobně jako u primární literatury je i v případě literatury sekundární patrná znalost mnohem širšího kontextu, než je explicitně zmiňován v práci. Propojení textů k teorii fotografie a literárně teoretických umožnilo autorce vytvořit koncept jakési „vizuální naratologie“. Podnětný je způsob čtení textů Rolanda Barthesa, především *Fragmentů milostného diskursu* a *Světlé komory*, které poskytly částečně metodologické, částečně teoretické východisko. S oběma těmito možnostmi ale autorka pracuje poměrně opatrně a

Barthesovy texty zapojuje do svých analýz i jako literaturu primární, což se vzhledem k zvoleným tématům ukazuje jako velmi funkční.

Diplomová práce Barbory Chybové pro mě byla skutečnou čtenářskou lahůdkou, neboť zcela naplňuje vstupní dedikaci a je „na jedné straně přiměřeně vážná, na druhé straně však hravá“. Text rozhodně dostal akademickým nárokům a současně je příkladem cizelovaného esejistického stylu. Hravost, ve vši vážnosti, se však netýká pouze stylu, ale i kompozičního členění (řazení a funkce „tradičních“ kapitol, přílohy) – teoretická kapitola se například neobjevuje tradičně v úvodu, ale přichází velmi funkčně až po první interpretační sondě, texty zdánlivě interpretačně vytěžené se vracejí v následujících kapitolách, závěrečné shrnutí není pouze logickým, stylistickým zakončením, ale i narativním završením, překvapivou pointou milostného vyprávění se tak stává pokus o definici finální milostné figury (*početí dítěte/knihy*). Podoba a zpracování příloh (antologie citátů a fotografická příloha) neslouží pouze k ilustraci textu, ale jsou jeho pokračováním a doplněním. Málokdy se stává, aby diplomová práce byla pro čtenáře dobrodružstvím, zábavným a poučivým současně, ale v tomto případě se to skutečně podařilo, a proto práci s radostí d o p o r u č u j i k obhajobě.

Mgr. Blanka Činátlová, Ph.D.